

G E S T I Ó E M P R E S A R I A L

Traves al mercat

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Malgrat la nostra intenció inicial de tractar aspectes relatius a la gestió empresarial diària, els esdeveniments de l'entorn més general, sigui mundial, estatal o nacional, es fan presents d'una manera tan punyent que aquesta columna s'esbiaixa tot sovint cap a assumptes més sensibles, més propis de la política i dels principis que s'hi amaguen al darrere. Durant les darreres setmanes els diaris, inclòs aquest, han anat plens de notícies i valoracions al voltant de l'ara ja frustrada *opa* de Gas Natural sobre l'elèctrica Iberdrola, que tot sembla indicar que ha ensopegat de valent per despatxos i passadissos de palau (del de la Moncloa...). Les declaracions posteriors a l'informe negatiu de la Comissió Nacional de l'Energia del president de Gas Natural són, entre petites ironies i les queixes llastimeres habituals, tota una professió d'espanyolitat, com si calgués convèncer algú per a properes ocasions. Sembla el destí a què estan cridats els empresaris de la perifèria de l'Estat pel fet de ser perifèrics i no pas empresaris.

Les empreses no poden aïllar-se del seu entorn; se'n nodreixen i és el marc en el qual fan els tractes. Qualsevol canvi polític o legislatiu afecta, encara que sigui de manera indirecta, els seus plans; els pot afavorir o pot anar-hi en contra. Si durant dècades de dictadura les empreses del país s'havien de

mourer en la incomoditat d'un entorn proteccionista –que, evidentment, moltes van saber aprofitar– i d'empreses públiques ruïnoses, ara, que ja s'havien convençut de les excel·lències d'una economia de lliure mercat, oberta a Europa i al món, i de la necessitat de privatitzar els monstres burocràtics, no ajuda gens que els criteris pels quals s'autoritza o es desaconsella una operació siguin polítics i no econòmics.

La desaparició de l'escenari d'una banca basca omnipresent no sembla que tingui res a veure amb el terrorisme; com tampoc no sembla que els entrebancs amb què ha topat La Caixa totpoderosa tinguin a veure amb criteris d'eficiència econòmica. D'altra banda, no es pot dir que els banquers de Neguri o els alts executius de La Caixa, ni les polítiques empresarials de les organitzacions que dirigeixen, hagin estat precisament nacionalistes, com s'entén aquest mot des de Madrid. Quina és, doncs, la finalitat d'aquestes decisions? Quins prejudicis s'hi amaguen al darrere? Si quan les entitats financeres catalanes han volgut créixer han acostumat a

prendre el camí de l'espanyolització! Així ho va fent, des de fa anys, per exemple, el darrer banc *català*, el Sabadell, tant pel que fa a la composició de la seva cúpula directiva com del seu consell d'administració, tal com es desprèn de la junta d'accionistes de

finals del mes passat. Tanmateix, amb aquest nom –a més, tan difícil de pronunciar–, pel que sembla, tindrà un estigma per sempre més.

Per la seva banda, La Caixa –amb un fonema encara més estrany a la llengua de Cervantes–, en el seu procés d'expansió territorial i en crear una cartera industrial pròpia, no ha optat per la indústria catalana precisament, sinó que ho ha fet per l'espanyola. Així, a les portes d'uns mesos presidits per carreres electorals encadenades, el problema per als empresaris (i per a qualsevol ciutadà) és d'independència; independència del poder judicial –cal recordar la màniga ampla amb què són tractats els grans delictes econòmics?– del polític, del poder econòmic del polític, com el cas que ens ocupa; l' aclariment del finançament dels partits polítics és tan clau com ho és la troca de relacions entre el poder polític i els mitjans de comunicació. Ben segur que els empresaris perifèrics també agrairien que aquella màxima que omple la boca dels que s'autoproclamen liberals –que es deixi funcionar el mercat– fos una realitat sense interferències.